

Всі, хто живуть в цьому місті, більше його не залишать.
Як не залишають коханих,
Як не витримують тиші.
Це місто давно в нас під шкірою плине
У ночі, замкнені на комендантську годину.

Це місто — як вежа,
І Брейгель би пив тут вино у підземному барі.
Всередині ніжне, а зранку тримає висотками хмари.
Це місто своїх,
Та чужинцям тут раді — коли не з мечами.
Насправді не місто, а цілий театр комедії й драми.

Це місто на пагорбах вічне, нема на те ради.
Так, з трафіком важко, лютує евакуатор,
А іноді навіть мітлу ніде припаркувати.
Тут будні — до грудня, а потім вже все — післясвята.
Дивіться, як зорі танцюють в шампанському сальсу-бачату.
Це місто, в якому не втомлюються цілувати.

І ми живемо в нім і тут несемо свою службу і втому.
Щовечора зносим дари на вівтар цього темного бару.
Це місто — той самий ковчег,
І відомо: тут кожного буде по парі.
Пливемо усі з ним, а не з нього. Така вже дорога і доля.
Бо не знає ніхто окрім нас, як багато це значить — бути удома.

Обійми —
це обшук
душі

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

КАШТАН

Це місто хотілося покласти до кишені, як каштан — і забрати з собою.
З електрикою дощовою в повітрі, світлом,
росою бляшаних дахів і ніжністю птахів.

Міста такі відверті зранку, приносять свої звички, як каву до постелі.
Відчиняють віконниці врозпаш, діляться таємницями,
зазирають до шибок синицями.

Програмують, що тобі згодом насниться.
Нагадують, що всі ми тут — лише гості,
Даруючи стале відчуття дому тимчасовими готелями й хостелами.
Там, де гуркіт трамваїв розбитих спросоння нагадує обстріли.

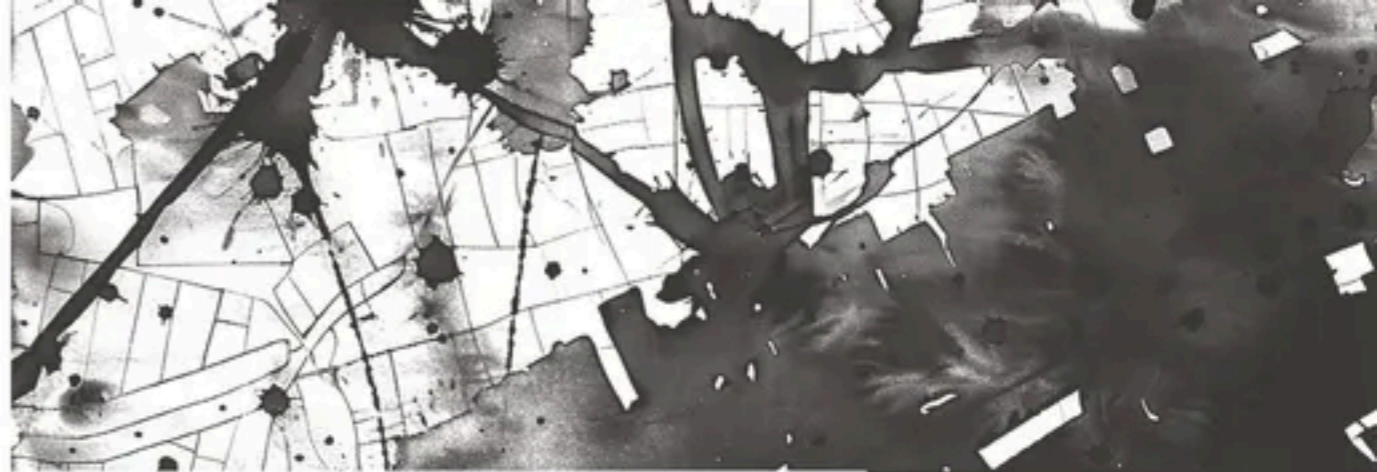
Всі міста створені для любові, але деякі ще — для живопису.
Є міста, чиї вулиці ти, наче тіло кохане, впізнаєш наосліп.
Де на ранок розчиняться сни, наче кава у привокзальних кіосках.
Є міста, де не має значення відстань, є такі, що ніколи не вдосталь.

Не існує любові на одну ніч, але буває — місто.
Місто-текст, це священне письмо із апокрифами від таксистів,
параграфами блокпостів та епіграфами мостів,
передмовами передмість, післямовами аеропортів.
Місто — збірка життів, з розділовими знаками від придорожніх хрестів,
розхристаних перехресть. Випробовування почуттів, калейдоскоп голосів.

Кожне місто — як мова: можна вчити й самому, та краще, щоби навчав носій.

Ти покажеш мені своє місто?

І навіть якщо я тут востаннє, а на ранок все розтане —
Я покладу його до серця, як каштана.

Ж І Н К А,
Щ О Т А Н Ц Ю Є
А К В А Р Е Л Я М И
Н А П А П Е Р І

І вона починає свій танець:
Сієна палена з Тоскани,
Зелена земля із Верони,
Венеціанський червоний —
І ти ув очах її тонеш.

МАР'ЯНІ

І навіть папір вже благає: будь ласка,
Торкайся,
Танцюй,
Лети невагомо!
Англійська червона,
Берлінська лазур, шафран, кіновар —
До зір і до хмар.

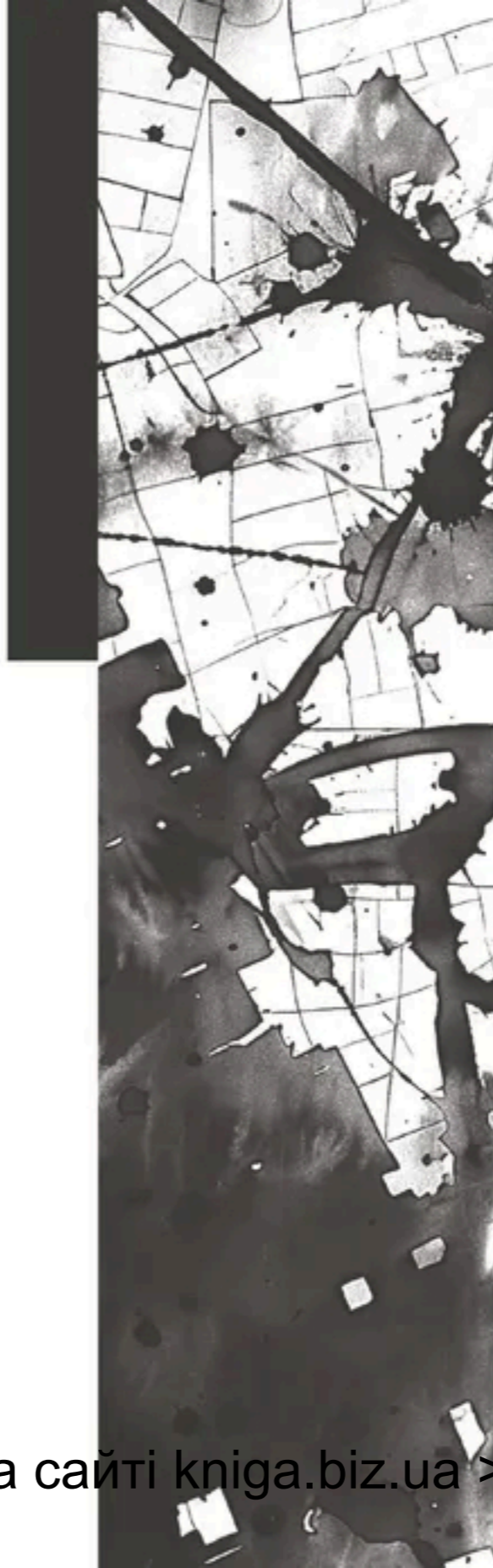
А замість стрічок у волосся влітає меридіани
І пише хвилі туркусовим та вірідіаном.
Їй часто сняться ріки й океани,
І навіть уві сні від доторку її руки
Розтанули льодовики.

І які у житті тої жінки бувають сюжети:
Магічна маджента!
Як торкається тіла її, наче пензлем, проміння світанку —
Лимонний кадмій і рожева неаполітанська.
Ескізи екстазу.
Уява малює: ви разом.

І якими словами таку запросити
На танець?
Титанічні зусилля, титановий білий,
Рум'янець.
Якими квітами встелити їй ліжко?
Чи жасмин?

Паризька синь, ці руки і ця спина.
Якими пензлями писати їй вночі?
Якими фарбами її писати?
Одеський чорний, колір тиші?
Коли у келиху моему дно?
І ми поєднані, ми змішані,
як фарби на палітрі.

А вона посміхнеться і мовить:
Лягай на моє полотно,
Я створю новий світ
Із твоєї любові.

Л Ъ В І В

Віриш, для мене Львів — наче вірш.

У мене з ним роман —
і, як буває в романах,
його часта зміна погоди
виносить голову.

На неголених стінах старого міста —
реклама омолодження.
Падає тиньк.
Завмирає серце.

У Львові я не можу думати ні про кого,
окрім Львова.

Місто — досвідчений старший коханець —
морочить голову.
Хоче, щоб за ним бігали.
І я біжу
мокрим каштановим листям
парку на Високому Замку.
Дихаю на повні груди.
Дивлюся на нього —
очей не відвести.

Віриш, для мене Львів — як любов.
Ті самі ноти, літери ті самі.

Львів, місто див.
Львів, місто злив.
Кожен його дощ — мені як кораблетроца,
в ньому тону і його прагну.

Фліртує зі мною голубами за вікнами,
Гарний зранку, гарний серед ночі —
Знає, що гарний.

Як можна вестися на таке, думаю я —
І ведуся,
у тому ж дусі.
Дивлюся:
Птахи за вікнами кружляють, наче пензлі,
які малюють небо.

Н О В И Н И

А новини щоранку такі,
мов гортаєш підручник з історії.
І щотижня в твоєї країни інакші кордони.
Вирізати сніжинки із карт,
вигризати свої ж території.
Зуби зціпивши, слухаєш,
по кому сьогодні ці дзвони.

Після чорної ночі налий собі чорної кави.
Так пасує до ям під очима, буквально тон в тон.
Що ти скажеш, коли тебе знов запитують «Як справи»?
Подорожник до ран на душі приклади, відклади телефон.

Запиши в календар: через рік —
на руїнах імперії танці.
А до кави візьми шоколад,
на війну ви зробили чималий запас.

І навіть якщо ворог знищить всі електростанції,
знай: світло не зникне.
Бо світло всередині нас.

13

З А М І Н О В А Н О

Ліс заміновано, сосни тепер у заручниках.
Камінь на серці мохом порослий, щербатий.
Над багаттям нічні голоси:
гострять списи ліси,
ну а гори готують гармати.
Потім будем любити,
зараз треба стріляти.

Місяць у розвідці,
як ревізор.
Не позіхає. Пильнує на південь дороги.
Розклавши карти,
зі млостю думає, як після перемоги
буде зручно позирати
в цей тепловізор
за таємними коханцями.

Куди тече ця річка?
Всі річки впадають у Дніпро.
То Київ на ньому — це серце?
Б'ється.
Б'є ворогів, рве береги.
Переганяє кров.
Реве.
Не стогне.
Не він так сміється.

Р О З С И В І Є М О

Після війни ми всі розсивіємо назад.

Виплеснемо морок
із чорних кіл під очима
у весняні калюжі.

Розправимо зморшку на лобі,
наче книжку,
що пручалася розгортатись.
А коли буде суд,
у грудях скресне лід,
піде судинами.
Вони стануть широкими
і судноплавними.

Наші рухи — пластичними, плавними.
Руки — теплими,
очі — блискучими,
думки — еластичними.
Я писатиму про квіти,
а не про ракети.

А поки що світ розчухує всі свої гарячі точки,
наче вуличний пес.

Сміливі мають щастя.
А несміливі — причини.
Я не маю нічого.
Цю весну у нас вкрала війна,
але ми піймали злодія за руку
і підпалили на ньому шапку.

Каже підставити іншу щоку.
Ми підставляємо дуло.

ІРИНЦІ

A R S V O L U N T A R I U S

Коли гримлять гармати, музи не мовчать,
а відкривають волонтерський чат.

Ось номер картки, скоро буде звіт.
Ось ніч на кордоні, машина потрібна на схід.

У кут забившись, б'ється серця звір.
А в неї — брат. А в неї — збір.

І коли навесні її небо роздерло слідами ракет,
спакувала рюкзак і дістала велосипед,
завантажила карту району — вперед.
Ось адреси, на кожну зібрани пакет.